

„A legszebb példabeszéd”

Életige

„Ha a földbe hullott búzaszem meg nem hal, egymaga marad, de ha meghal, sok termést hoz.”

(Jn 12,24)

4

Jézusnak ez az igéje minden szónál ékebben tárja elénk az élet titkát.

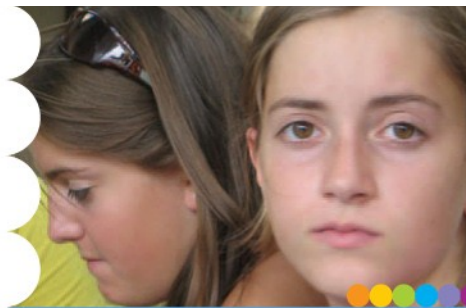
Jézus azért jött, hogy testvérré tegye az embereket, hogy leromboljon a gátakat, amely embereket és népeket választ el egymástól; hogy békét hozzon, egészséget építsen.

Ennek viszont ára volt: ahhoz, hogy mindenkit magához vonzzon, szükséges volt, hogy a kereszten felemeljék Őt a földről.

Ő ez a búzaszem.

A földbe hullott és elhalt búzaszem Pünkösdi napjára már kalászbá szökkent: háromezren voltak minden népből és nemzetből, akik „egy szívvé és egy lélekké” lettek; majd ötezen, aztán pedig...

Ez az életige ad értelmet a létünknek, a szenvedéseinknek, és majd a halálunknak is. Az egyetemes testvériség, amelyért élni akarunk, a béke és az egység, amelyet magunk körül építeni szeretnénk – mindez vágyalom és hiú ábránd marad csupán, ha nem vagyunk készen, hogy végigjárjuk a Mester által mutatott utat.

Hogyan tudott Ő „sok gyümölcsöt” teremni? Mindenben osztozott velünk. Magára vette szenvedéseinket, homállyá, szomorúsággá, fáradtsággá, ellentmondássá lett értünk... Átélt az ámulást, a magányt, az árvaságot. Egy szóval: „eggyé vált” velünk, úgy, hogy magára vette azokat a terheket, melyek a mi vállainkat nyomják.

Nekünk is így kell tennünk. Beleszerettünk ebbe a „felebarátunkká” lett Istenbe, és ha hozzá hasonlóan élünk, kifejezhetjük, mennyire hálásak vagyunk Neki kifogyhatatlan szeretetéért.

Itt vannak a mi „felebarátaink”, akikkel életünk során találkozunk. Késznek kell lennünk arra, hogy „eggyé váljunk” velük, hogy magunkra vegyük az egység esetleges hiányát, hogy osztozzunk fájdalmukban, hogy konkrétan segítsünk egy-egy probléma megoldásában.

Bennünk teljességgel a feltámadott Jézusnak kell ragyognia. Az örömeink kell tanúságot tennie erről.

Történt egyszer, hogy...

Ebben az évben nővérem tanulmányi okokból egy másik városba költözött. A kollégiumban senkit sem ismert, minden új volt számára. Hiányzott a család, a barátok...

Magamnak éreztem a fájdalmát, de úgy tűnt, hogy semmit sem tehetek érte azon kívül, hogy próbáltam őt jobban szeretni. Pedig szándékomban volt a Jézustól jövő élet örömét továbbadni neki.

Egy nap meghívtak egy ünnepségre barátnőmmel együtt. Mikor megérkeztünk, a barátnőm attól kezdve figyelemre se méltatott, úgy tett, mintha nem ismerne. Úgy éreztem magam, mint akit elárultak!

Majd a nővéremre gondoltam és egyezséget kötöttem Jézussal. Ezt mondtam neki: „Itt vagyok, úgy, mint te, elhagyatva. Felajánlom fájdalmamat neked. Használd ezt az én kis zsetonomat úgy, hogy a nővérem találjon egy barátnőt”. Majd elkezdtem a többiekért élni. Még aznap este telefonált a nővérem, és csengő, örömteli hangon ezt újságolta, „...megismertem egy szimpatikus lányt, aki más, mint a többiek, mert mély dolgokról is lehet vele beszélgetni. Barátnők lettünk!” Az örömtől kicsordultak a könnyeim. Megjött a felajánlásom gyümölcse!

Miriam - Ausztria

